

Neúčinnost právního úkonu

V řízení o určení neúčinnosti právního úkonu podle ustanovení § 42a obč. zák. nemůže být vydán rozsudek pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř., neboť v takovém případě nemůže být splněna podmínka přípustnosti jeho vydání, spočívající v možnosti uzavření a schválení smíru (§ 114b o.s.ř.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 2666/2007, ze dne 21.10.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce I. s.r.o., zastoupeného advokátem, proti žalovanému L. s.r.o., zastoupenému advokátem, o určení neúčinnosti právního úkonu, vedené u Okresního soudu v Sokolově pod sp. zn.10 C 198/2006, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. února 2007, č.j. 61 Co 16/2007-60, tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. února 2007, č.j. 61 Co 16/2007-60, a rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 17. srpna 2006, č.j. 10 C 198/2006-15, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Sokolově k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Plzni k odvolání žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek pro uznání Okresního soudu v Sokolově ze dne 17. srpna 2006, č.j. 10 C 198/2006-15, jímž bylo určeno, že je vůči žalobci právně neúčinné prohlášení společnosti L. s.r.o., o vložení v rozsudečném výroku blíže označených nemovitostí do majetku společnosti L. s.r.o., a současně rozhodnuto o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.150,- Kč (výrok I.). Žalovaného zavázal k náhradě nákladů odvolacího řízení ve výši 24.514,- Kč (výrok II.). Z odůvodnění potvrzujícího rozsudku vyplývá, že odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a z nich vyvozenými právními závěry. Rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal v souladu s ustanovením § 205b o.s.ř., jen pokud jde o vady řízení uvedené v ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., a skutečnosti, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 a § 114b odst. 5 o.s.ř. Odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) nebyl žalovaným namítán a ani odvolacím soudem nebyl zjištěn. Odvolací soud shledal, že v daném případě, kdy povaha předmětné věci, která je typově, skutkově i právně složitá, byl odůvodněn postup soudu prvního stupně k vydání usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř., které splňovalo všechny zákonné náležitosti a bylo řádně doručeno žalovanému. Postup soudu prvního stupně nebyl vyloučen ani tím, že by se jednalo o věc, ohledně níž by nebylo možno uzavřít a schválit smír podle ustanovení § 99 odst. 1 a 2 o.s.ř. Vycházel ze závěrů právní teorie i soudní praxe zastávající názor, že povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotněprávní úprava nevyklučuje, aby si účastníci mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Uplatněnou žalobou se žalobce (věřitel) domáhá odporovatelnosti právního úkonu, jímž mělo dojít ke zkrácení jeho vymahatelné pohledávky (§ 42a obč. zák.). Odvolací soud poukázal na soudní praxi, která nepovažuje danou žalobu za určovací podle ustanovení § 80 písm. c) s tím, že soudním rozhodnutím v daném řízení se neúčinnost dlužníkovy právního úkonu toliko deklaruje a nezakládá (nekonstituuje se). Takto vydané soudní rozhodnutí má tedy povahu deklaratorní, nikoliv konstitutivní, a působí ex tunc (od počátku). Odvolací soud proto dovodil, že posuzovaný předmět sporu mohl být při souhlasném projevu vůle odstraněn i mimosoudní dohodou účastníků, neboť deklarované právo je právem existujícím (nezaloženým dohodou či

rozhodnutím soudu), ohledně něhož se pouze osvědčuje jeho existence. Uzavřel, že o takovém právu by proto mohl být uzavřen soudní smír. Dospěl k závěru, že v tomto řízení nejde ani o některou z věcí, jež jsou uvedeny v ustanoveních § 120 odst. 2 a § 118b o.s.ř. Nepovažoval za důvodnou námitku žalovaného, že soud prvního stupně pochybil, pokud neprovedl dokazování a nezjistil náležitě skutkový stav věci. Soud prvního stupně při nastolení fikce uznání žalovaného nároku vyšel z této fikce (byl povinen takto postupovat) vztahmo ke skutkovým tvrzením žalobce, kterými byl uplatněný nárok vymezen. Za tohoto stavu odvolací soud nepřezkoumává správnost tvrzení žalobce a v tomto směru uplatněná námitka ani nemůže být relevantním odvolacím důvodem podle ustanovení § 205b o.s.ř. Podle obsahu spisu byly též dány podklady pro závěr, že rozsudek pro uznání není v rozporu s kogentními předpisy a že je neobchází. Obsah vydaného rozhodnutí byl v souladu s údaji v katastru nemovitostí, předmět řízení byl specifikován zákonem předepsaným způsobem určitě a srozumitelně.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání. Jeho přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a podává je z důvodů, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., a že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. Dovolatel především namítá, že odvolací soud v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.8.2006, sp. zn. 32 Odo 1337/2004) neshledal, že podaná žaloba představuje bezdůvodné uplatňování práva, a že proto povaha věci ani okolnosti případu nebyly důvodem k postupu podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. Žalobce se ohledně předpokladu odporovatelnosti dle ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák., týkajícího se vědomosti úmyslu žalovaného zkrátit věřitele, omezil na tvrzení, že žalovaný a společnost L. s.r.o. jsou osobami blízkými, a proto není nutné prokazovat úmysl žalovaného zkrátit žalobcovu pohledávku. Žalovaný však není ve vztahu k společnosti L. s.r.o. osobou blízkou a z jiných žalobních tvrzení to ani nevyplývá. Žalobce přes tvrzení v žalobě neprokázal a ani neosvědčil další předpoklad úspěšnosti odpůrcí žaloby, že by měl vůči společnosti L. s.r.o. vykonatelnou pohledávku. Žalovaný rovněž není ve sporu pasivně legitimován z důvodu, že údajný dlužník žalobce společnost L. s.r.o. byla v době podání žaloby a během řízení zůstává vlastníkem majetku, který by bylo možno k uspokojení pohledávky použít. Dovolatel k uvedeným tvrzeným skutečnostem zpochybňujícím důvodnost odpůrcí žaloby nabídl rovněž důkazy. Dovolatel dále namítá, že v řízení o odpůrcí žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák. nelze vydat rozsudek pro uznání podle § 153b odst. 3 o.s.ř., neboť není dán zákonný předpoklad pro uzavření a schválení smíru (§ 99 odst. 1 a 2 obč. zák.). V tomto směru poukazuje zejména na závěry literatury vycházející z článku V. K.: „Odporovatelnost,“ uveřejněném v časopise P. a z. č. 7/1992, str. 380, kde se autor kloní k názoru, že rozhodnutí soudu vydané v řízení o odpůrcí žalobě má konstitutivní charakter. Tento názor lze podpořit i rozhodnutím Nejvyššího soudu R 26/2000, podle kterého rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, představuje podklad k dalšímu postupu věřitele v exekučním řízení. Vzhledem k tomu, že v případě schválení smíru soud zřejmě nebude zkoumat splnění podmínky, zda dlužník a nabyvatel majetku učinili odporovatelný právní úkon in fraudem creditoris, schválení smíru by potom mohlo mít za následek poškození ostatních věřitelů. Je vyloučeno uzavřít smír ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští vyřízení věci dohodou účastníků. Cílem odpůrcí žaloby je způsobit právní stav, kdy právní úkon, jehož není žalobce účastníkem, má být vůči tomuto žalobci neúčinný. Z právního posouzení této situace se podává, že hmotněprávní úprava neumožňuje žalobci (věřiteli dlužníka) a žalovanému (nabyvateli od dlužníka), aby spolu uzavřeli takovou dohodu, podle které bude napadený právní úkon neúčinný. Ze smíru musí být patrné, jak byly vypořádány nároky, které byly předmětem řízení. Nelze tedy tvrdit, že v řízení o odpůrcí žalobě lze uzavřít a schválit smír proto, že účastníci mohou uzavřít dohodu, která se předmětu řízení netýká. Mimosoudní dohoda věřitele a adresáta odporovatelného právního úkonu o neúčinnosti právního úkonu by tedy byla neplatná s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 1037/2004. Žalovaný navrhl zrušení dovoláním napadeného rozsudku jakož i rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o odklad vykonatelnosti rozhodnutí odvolacího soudu.

Žalobce se v podaném vyjádření k dovolání ztotožnil s právním posouzením věci odvolacím soudem a navrhl, aby dovolací soud dovolání žalovaného jako nepřipustné odmítl nebo zamítl.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení části první Čl. II, bodu 12 zákona č. 7/2009 Sb., jímž byl změněn občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb.), podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů, tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. června 2009; užití nového ustanovení § 243c odst. 2 tím není dotčeno.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval přípustností dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Protože - jak vyplývá z uvedeného - dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu především z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.; z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu jen za předpokladu, že tvrzená vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je bezprostředním důsledkem řešení otázky procesněprávní povahy. Těmito dovolacími důvody vymezené právní otázky současně musí mít zásadní význam a musí být pro rozhodnutí věci určující; za otázku určující přitom nelze považovat otázku, jejíž posouzení samo o sobě nemá na konečné rozhodnutí soudu o věci samé žádný vliv. Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. již neslouží k řešení právních otázek, ale k nápravě případného pochybení, spočívajícího v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování; přípustnost dovolání k přezkoumání rozsudku odvolacího soudu z tohoto důvodu tedy nemůže být založena podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil), může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Přípustnost dovolání podle

ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.). Přitom vychází z toho, jak je dovolatel obsahově vymezil (§ 41 odst. 2 o.s.ř.). Obsah dovolání opravňuje závěr, že žalobce uplatnil z hlediska uvedených podmínek přípustnosti, jako relevantní dovolací důvod, nesprávné právní posouzení věci dle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Vzhledem k obsahu a při vázanosti uplatněným dovolacím důvodem žalobce v dovolání nastoluje jednak právní otázku, zda v daném případě byl odůvodněn postup podle ustanovení § 114b o.s.ř., představovala-li žaloba bezdůvodné uplatňování práva, jednak právní otázku, zda v řízení o určení neúčinnosti právního úkonu podle ustanovení § 42a může být splněna podmínka přípustnosti vydání rozsudku pro uznání dle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř., spočívající v možnosti uzavření a schválení smíru (§ 114b o.s.ř.).

Dovolací soud shledal za otázku zásadního právního významu právní otázku, zda v řízení o určení neúčinnosti právního úkonu podle ustanovení § 42a obč. zák. může být splněna podmínka přípustnosti vydání rozsudku pro uznání dle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř., spočívající v možnosti uzavření a schválení smíru (§ 114b o.s.ř), protože jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud řešena nebyla, přičemž její posouzení se promítá nejen do výsledku konkrétního řízení, ale významově zasahuje do širšího kontextu soudní praxe. Rozhodnutí odvolacího soudu je tak ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zásadně právně významné a dovolání je tudíž přípustné.

Podle § 114b odst. 1 o. s. ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, může předseda senátu, s výjimkou věcí, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2), a věcí uvedených v § 118b a § 120 odst. 2, místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a), nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení. K podání vyjádření určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení.

Podle § 114b odst. 5 o. s. ř. jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen.

Podle § 153a odst. 3 o.s.ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5).

Jsou-li splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, právní posouzení věci se omezuje v zásadě jen na to, zda nejde o věc, v níž nelze uzavřít nebo schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.), zda nejde o věc uvedenou v § 120 odst. 2 o. s. ř., případně zda nejde o řízení, které je podle § 118b odst. 1 o. s. ř. koncentrováno ze zákona. Meze možnosti rozhodnout rozsudkem pro uznání jsou tedy zákonem dány mimo jiné týmiž okolnostmi, jimiž je omezena možnost uzavřít a schválit soudní

smír. Znamená to, že rozsudkem pro uznání nelze rozhodnout ve věcech, u nichž jejich povaha nepřipouští uzavření smíru, a tehdy, kdyby rozsudek pro uznání byl v rozporu s právními předpisy.

Právní teorie i soudní praxe zastává názor, že povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotněprávní úprava nevylučuje, aby si účastníci mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Z uvedeného vyplývá, že povahou věci je vyloučeno uzavřít smír zejména

- a) ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu (srov. § 81 o.s.ř.);
  - b) ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu (srov. § 80 o.s.ř.);
  - c) ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští, vyřízení věci dohodou účastníků právního vztahu.
- Zda smír není v rozporu s právními předpisy, je soud povinen zkoumat při rozhodování o schválení smíru. Protože smír je dvoustranným dispozitivním úkonem účastníků řízení, který má základ v hmotném právu, je smír v rozporu s právními předpisy zejména tehdy, jestliže
- a) dohoda účastníků je z hlediska obecných požadavků kladených na právní úkony (uvedených zejména v § 37 až 39 obč. zák.) neplatná; z tohoto pohledu je v rozporu s právními předpisy i takový smír, který nebyl učiněn určitě a srozumitelně (uvedený požadavek je důležitý také proto, že schválený smír je titulem pro exekuci);
  - b) se přiči kognitním ustanovením zákona nebo je obchází (srov. Bureš, Drápal, Krčmář a kolektiv, Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, 7. vydání, 2006, C.H.Beck, str. 434, bod 2 a 4).

Z hlediska uplatněné právní otázky je právně významné posouzení, zda se jedná o věc, v níž hmotné právo připouští vyřízení věci dohodou účastníků právního vztahu.

V posuzované věci se jedná o spor o určení, že je vůči žalobci právně neúčinné dle ustanovení § 42a obč. zák. prohlášení společnosti L. s.r.o. o vložení nemovitostí do majetku společnosti žalovaného L. s.r.o.

Smyslem žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. (odpůrcí žaloby) je - uvažováno z pohledu žalujícího věřitele - dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky. Rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, pak představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným (právně neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku, a to nikoliv proti dlužníku, ale vůči osobě, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. V případě, že uspokojení věřitele z tohoto majetku není dobře možné, musí se věřitel - místo určení neúčinnosti právního úkonu - domáhat, aby mu ten, komu z odporovatelného právního úkonu dlužníka vznikl prospěch, vydal takto získané plnění. Odpůrcí žaloba je tedy právním prostředkem sloužícím k uspokojení vymahatelné pohledávky věřitele v řízení o výkon rozhodnutí (exekučním řízení), a to postižením věcí, práv nebo jiných majetkových hodnot, které odporovaným právním úkonem ušly z dlužníkovy majetku, popřípadě vymožením peněžité náhrady ve výši odpovídající prospěchu získanému z odporovatelného právního úkonu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999 sp. zn. 2 Cdon 1703/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 26, ročník 2000). Odporovatelnost z hlediska hmotného práva je nastolení tzv. relativní neúčinnosti právního úkonu. Relativně neúčinný úkon je platný, nastávají podle něj všechny účinky právem spojované s platným právním úkonem, pouze ve vztahu mezi účastníky (tedy ve vztahu mezi věřitelem a osobou třetí, která od dlužníka nabyla majetek odporovaným právním úkonem) se na tento právní vztah hledí, jako by k onomu právnímu úkonu nedošlo.

Z toho, co bylo uvedeno, je zřejmé, že institut odporovatelnosti (uplatňující se odpůrcí žalobou) - tak jak je vymezen v ustanovení § 42a obč. zák. - slouží a je určen pro potřeby exekučního řízení. Posuzováno z tohoto hlediska, jež je potřeba považovat za rozhodující, je nutno dovodit, že dohoda

uzavřená mezi věřitelem a osobou, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, ve které by si její účastníci sjednali, že je takový právní úkon vůči věřiteli neúčinný, by nevedla k nastolení relativní neúčinnosti tohoto právního úkonu, a nemohla by se tudíž stát podkladem pro výkon rozhodnutí (exekuci). Z toho vyplývá, že hmotné právo nepřipouští vyřízení této věci dohodou účastníků.

Lze tedy uzavřít, že v řízení o určení neúčinnosti právního úkonu podle ustanovení § 42a obč. zák. nemůže být vydán rozsudek pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř., neboť v daném případě nemůže být splněna podmínka přípustnosti jeho vydání spočívající v možnosti uzavření a schválení smíru (§ 114b o.s.ř.).

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci s tím, že ze spisu se nepodávají dovolatelem tvrzené vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nebylo ani zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanoveních § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a), b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., a nebyla zjištěna ani jiná vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; Nejvyšší soud České republiky proto napadený rozsudek podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem o.s.ř. zrušil, aniž by se již zabýval dovolací námitkou, že odvolací soud neposoudil uplatněnou žalobu jako bezdůvodné uplatňování práva. Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Sokolově k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá o.s.ř.). Vzhledem k tomu o návrhu, aby dovolací soud odložil vykonatelnost dovoláním napadeného rozhodnutí, již nerozhodoval (§ 243 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)